

ANUL III. — No. 5.
1 IANUARIE 1927.

Imprimat legal

„Vom lovi deopotrivă în străinul parazit
și în românul necinstit și înstrăinat!“

ÎNFRĂȚIREA ROMÂNEASCĂ

Organ al „Ligii Apărării Naționale Creștine“

CUPRINSUL:

Calendarul românesc pe 1927.
An Nou Fericit!
I. C. Cătuneanu: Conștiințe tulburate.
Caius Bardoși: An Nou.
Victor Medrea: Studențimea și partidele politice.
Viața parlamentară (Bilanț interesant).
Scandalul dela „Newyork“ Cine este „Hatvany“.
Informațiuni: Redacționale: — Noul comitet al revistei —
Cei nechemăți să plece. Cazul „docentei“ Goetz-Dienes.
— Ce se petrece la Academia Comercială din Cluj. —
— Noul comitet al societății studenților în drept. — Noul
comitet al societății studenților în științe. — Pentru tină-
rul Neculai Totu.

Un număr 12 Lei

Abonamentul 1 an 300 lei, 6 luni 150 lei

Redactor responsabil: Dr. LAZĂR ISAICU

Primredactor: CAIUS BARDOȘI

REDAȚIA ȘI ADMINISTRAȚIA:
CLUJ, STR. BOB N°. 7.

TIPOGRAFIA „DACIA,”
CLUJ, C. VICT

INFRĂȚIREA ROMÂNEASCĂ

Organ al „Ligii Apărării Naționale Creștine“

„A doua expropriere“

Cercetătorul de mai târziu al istoriei noastre naționale voind să afle adevăratele cauze ale ascensiunii statului român, de la Unirea Principatelor până la consolidarea României întregite, va înșira de sigur printre cauzele determinante ale impunătoarei propășiri două fapte istorice: democratizarea vieții publice și îndreptarea vechii repartii a proprietății rurale.

Prin democratizare se înțelege nu ceia ce propăvăduiește astăzi „anumita presă“ scrisă de Jidani, cari urmăresc distrugerea sistematică a actualei ordine de drept și de stat în ținutul dintre Nistru și Tisa; prin democratizare au înțeles generațiile cari ne-au precedat, creierea, la adăpostul egalității înaintea legii, a unei situațiuni de drept, în care orice Român, fără vre-o considerație de treaptă socială, a putut să-și valorifice întreaga capacitate și energie, în folosul celor mulți dintre cari s'a ridicat. Astfel s'a putut ajunge la rezultatul fericit, că alături de reprezentanți ai vechii boerimi au lucrat, deși din partide politice diferite, cu spor și strălucirea talentului lor, oameni fără trecutul unei familii istorice, cum au fost în ultimul timp un Take Ionescu, un Spiru Haret, un Barbu Delavrancea.

În România mică generațiile, care au făurit-o și condus-o până la întregirea neamului, au înțeles că numai cadrul politic, cu caracter democratic, nu era suficient spre a desvolta la maximum rezervele de capacitate și energie ale poporului român; și de aceea, adevărații bărbați de stat au fost stăpâniți de gândul de a îndruma către independența economică pe cetățeanul, liberat teoretic prin Constituția de la 1866. Această independență, într'un stat cu regimul latifundiilor, nu se putea înfăptui de cât prin expropriere și împroprietărirea cetățenilor rurali. Fără atare reformă radicală, democratizarea prin simple articole de lege ar fi rămas pe hârtie.

Exproprierea a fost o inovație în-

drăsneată față de concepția consacrată că dreptul de proprietate este intangibil, dovedind simțul politic al conducătorilor României mici. Exproprierea corespundea atât de precis intereselor poporului român, în cât din Constituția dela Iași a trecut imediat ca o idee mântuitoare pe toată suprafața teritoriului, locuit de neamul nostru, din momentul în care au dispărut granițele politice, ce l'au despărțit atât amar de vecuri. Exproprierea a fost nu numai îndreptarea vechii repartii a pământului rural, purtând prin faptul împroprietării simburile unor adânci prefaceri pașnice cu caracter social și politic; ci reprezintă în ținuturile alipite un *act național*: numai astfel s'a putut înstăpâni țărănimea noastră pe moșiile latifundiilor streini de neam, ajungând pământul țării în mâna populațiunii, căreia îi aparținea istoricește și prin jertfa sângelui și prin sudoarea muncii. Numai astfel s'a întărit fundamentul național al Unirii din 1918, recunoscându-se țaranului român, elementului celui mai numeros și celui mai muncitor, importanța ce-i revine în România întregită. Și acum, ca și la 1864, el este „talpa țării“: lui i-se cuvine în primul rând toată atenția, toată grija, tot ajutorul material și cultural.

Oamenii de stat ai neamului nostru și-au înțeles datoria executând o mai dreaptă repartie a proprietății rurale, într'o măsură atât de largă, în cât acum, după războiul mondial, reforma agrară din România a smuls streinătății recunoașterea, că între Nistru și Tisa domnește un incontestabil simț politic.

Acest simț politic politicieni dubioși caută în prezent a-l compromite. Ei aparțin partidului național-țărănist, care făgăduiește programatic „a doua expropriere“.

Pe cât a fost de necesară întâia, pe atât de ineficace și periculoasă este „a doua expropriere“.

Este ineficace, pentru-că nu se mai poate satisface cererea de împroprie-

tărire din disponibilități de pământ arabil, redus prin exproprierea din 1919—23 la 7—8% din suprafața arabilă a țării. Când atât a mai rămas fostei mari proprietăți, a o mai împuțina încă înseamnă a distruge elemente producătoare, fără a putea înstări țărănimea ce-a rămas neîndestulată.

„A doua expropriere“ este și periculoasă, pentru-că înseamnă satisfacerea unei revendicări luată din programul luptei de clasă. Nu este vorba de a mai adăuga o frîntură de pământ la lotul existent al plugarului, sau în cazuri rare de a mai împroprietări un număr de săteni, astăzi lipsiți cu totul de pământ; ci este vorba, după mentalitatea și propaganda țărănistă, de a smulge „clasei“ marilor proprietari ultimul rest de moșie spre a-l arunca sătenilor drept trofeu al luptei de clasă. Nimic nu este mai păgubitor liniștii evoluții a consolidării noastre, de cât infiltrarea ideii printre săteni, că ei formează o tabără deosebită în sinul națiunii; că această tabără trebuie să se considere ca dușmană față de restul societății românești, și veșnic să se războiască cu ea. Asemenea concepție, care ar duce la slăbirea coeziunii naționale, producând permanente fricțiuni și o crescândă desolidarizare între fii aceleiași țări, nu poate porni decât din mintea unui dușman al actualei organizațiuni de stat.

În adevăr, pornește din mintea ideologilor jidani în frunte cu Karl Marx. Din propaganda jidovească, subversivă și distrugătoare, Vă inspirați, D-lor fruntași ai partidului fuționat, când mai susțineți a doua expropriere, nu pentru a aduce o îndestulare la sate *ci spre a face demagogie*. Toată fățărnicia iudaică, nutrită din minciună și din pofta sălbatică de a ajunge la putere prin orice mijloace, se desvăluie de la sine înaintea bunului simț românesc, care știe să aprecieze pacea și ordinea socială mult mai cuminte și mai sănătos de cât partidul național țărănist.

În afară de caracterul inutil da

subversiv al celei de a doua expropriere, ori-ce Român, cu un pic de judecată sănătoasă, pune întrebarea: dacă partidul național-țărănist se interesează cu sinceritate de soarta țărâniei, pentru-ce nu își îndreaptă gândul și către sătenii de la munte, unde rămâne o mare chestiune de rezolvit: *chestiunea exploatarii pădurilor de către streini*.

Știu ce răspundeți: nu ne atingem de „drepturi câștigate!“ Dar dreptul de proprietate, redus prin exproprierea din 1920—23, ocrotit actualmente prin toate legile țării, are mai puțină valoare de cât un, „drept câștigat“?

Nici un om luminat nu poate afirma, că dreptul de proprietate merită mai puțină protecție de cât dreptul ce isvorăște dintr'un contract. Atunci pentru care motiv declarați intangibil *dreptul contractual* al exploatarelor de pădure, și vă năpustiți asupra dreptului de proprietate?

Dar mai este încă o considerație: exproprierea largă și absolut necesară din 1919—1923 a folosit țărâniei, reducând averea și influența politică a unei clase de oameni, pentru promovarea interesului obștesc.

Rezilierea contractelor de exploatare a pădurilor, nu ar folosi satele noastre dela munte, nu ar folosi statului român, nu ar folosi întregii economii naționale, Dlor Maniu și Mihalache, vă întreb. Dacă voiți a-mi da răspunsul, vă rog mergeți în ținutul Moșilor, în munții Vrancei, în valea Lotrului, în Maramureș și Bucovina și acolo imediat vă veți lamina asupra adevăratei situațiuni. Răspunsul va țâșni cu o putere elementară din constatările făcute, filtrate printr'un suflet curat românesc, neîntinat de patima oarbă de a ajunge la putere cu ori-ce preț.

Și dacă s'ar desființa contractele de exploatare a pădurilor, cine ar păgubi? Țăranii români, nu: pentru-că ar participa, ei, prin cooperative la o exploatare astăzi înstrăinată; și pentru-că și-ar vedea asigurată pășunarea vitelor într'o măsură mai puțin stânjenită de cât în prezent. Economia generală a țării nu ar păgubi, pentru-că s'ar cruța pentru generațiile viitoare un material lemnos, care astăzi se taie de 4 ori mai mult decât cer trebuințele României întregite. Atunci, cui ar aduce pagubă rezilierea? Exploatarelor de păduri. Cine sânt exploatarele de păduri? Jidani 90%, iar restul români jidoviți.

Pentru a favoriza pe aceștia, nu îndrăzniți să atingeți „drepturile câștigate“ isvorâte din contracte; dar îndrăzniți să ațișiți a doua expropriere spre a lovi din nou majoritatea proprietarilor români. Acesta își este naționalismul, Domnule Maniu? Nu îndrăzniți să vă atingeți de contractele de exploatare a pădurilor, cu toate că s'ar îmbunătăți enorm starea țăranilor de la munte! Acesta își este țărănismul dle Mihalache?

Jidanii, cari ne distrug sistematic bogăția codrilor spre a lăsa munții pleșuvi, cu dezastrul periodic al inundațiilor nimicioare, sînt protejați în contractele lor de exploatare, pentru-că așa dictează interesele de partid ale celui mai jidovit partid din România întregită. În fața acestui meschin interes, ori-ce preocupare superioară a dispărut din sufletul partidului fuzionat spre a ajunge mai repede la guvern. Sacrificarea pădurilor de frica Jidanilor, cari finanțează presa și campaniile electorale ale partidului național-țărănist, este cu atât mai vinovată cu cât rezilie-

rea contractelor de exploatare este cerută grabnic de interesele sătenilor de la munte, ajunși actualmente robii societăților forestiere; este imperios cerută de interesul statului român de a smulge o bogăție națională din ghiarele unor venetici; și se poate ușor executa având a face, nu cu zeci de mii de proprietari ca la „a doua expropriere“, ci cu câteva zecimi de societăți forestiere. Iar în ce privește despăgubirea exploatareului jidan, nici o considerație, curat și curajos românească, n'ar putea impune a-l despăgubi într'o mai largă măsură, de cât a fost despăgubit proprietarul de moșie prin exproprierea de la 1920—23.

Dar, pentru a păși bărbătește la asemenea românească măsură, se cere altă înțelegere a nevoilor țării, și alt suflet, de cât acela de care zilnic dau dovadă frunțașii partidului național-țărănesc, mânați orbește de interese meschine și ambițiuni pătimase, exploatare cu măiestrie de Jidani.

I. C. Cătuneanu.

Românizarea orașelor

I.

Nu odată m'am simțit îndemnat să stăruiesc chiar și în paginile acestei reviste asupra unui fapt anormal și profund dăunător consolidării vieții noastre de stat și păgubitor viitorului neamului românesc. Acest fapt este caracterul etnic străin al orașelor noastre. Intr'adevăr nimic nu poate fi mai anormal într'un stat, decât așezarea elementului alcătuitor de stat, zis dominant aproape exclusiv în comunele rurale și preponderența covârșitoare a elementelor etnice străine în comunele urbane, cari sunt centrele naturale de cultură, bogăție și putere politică în viața modernă de stat. Nu e nevoie de nici o documentare în cadrul acestei expunerii, ci e suficient de a mă referi la istorie, pentru a ajunge la constatarea că în toate timpurile și pretutindeni populația orașenească în organizațiile de stat a jucat un rol invers proporțional numărului său în raport cu populația rurală. Această predominanță devine cu atât mai eclatantă și vizibilă, cu cât ne apropiem de timpurile moderne, pentru a culmina în zilele democrației și ale votului universal. Toate revoluțiile începând cu marea revoluție franceză, au fost opera orașelor, sau

chiar a unui singur oraș, a capitalei. Dacă această hegemonie firească a populației urbane nu constituie nici o primejdie în țările, în cari orașele sunt populate de acelaș element etnic ca și satele, în România situația se prezintă cu totul altfel.

Orașele noastre în general sunt străine. Puținele orașe din Muntenia și Oltenia, cari și-au mai păstrat caracterul românesc sunt excepții ce confirmă regula. Transilvania, Moldova, Bucovina, Basarabia, Dobrogea și restul din Muntenia și Moldova au orașele înstrăinate, iar românii în orașele acestor provincii constituie minorități mai mult sau mai puțin numeroase.

Această stare de lucruri este în parte o moștenire a trecutului, în parte însă rezultatul unui proces de imigrație. Provinciile foarte subjugate au orașe înstrăinate în urma politicii de opresiune și sistematică desnaționalizare pusă în practică de către statele ce au stăpânit. Aceste provincii erau locuite de români, și foștii opresori nu își vedeau consolidată stăpânirea cât timp populația își păstra cu sfințenie limba și legea. Austro-Ungaria și Rusia deci au inaugurat o politică de desnaționalizare, pe care au

pus-o în practică cu ajutorul orașelor. Aceste state și-au dat mai bine seama de puterea ce o reprezintă populația urbană. Nu voiu insista asupra măsurilor aplicate cu sistem și tenacitate de către puterea de stat și toți factorii dependenți de această putere, rezultatul însă a fost prompt și integral: orașele s'au instrăinat, elementul românesc a fost împedat de a se așeza la orașe, sau așezându-se, în general a sucombat în fața puterii de asimilare a orașelor; cu puține excepții s'a desnaționalizat. Aceasta a fost situația în 1918, o situație artificială, creată în mod interesat, în dauna intereselor noastre naționale.

Această situație s'a agravat atât în noile provincii cât și în vechiul regat prin continua imigrare în mase-a evreilor. Această imigrare, care a luat caracterul unei năvăliri, a desăvârșit opera de instrăinare a orașelor noastre și a contribuit la instrăinarea surprinzătoare și alarmată a unor întinse ținuturi sau chiar provincii (Maramureș, Bucovina, Basarabia). Imigrarea continuă înainte și astfel procesul de instrăinare a orașelor departe de a fi luat sfârșit, este în plin progres.

Primejdia instrăinării orașelor este evidentă și lămurită pentru toți cei ce își dau seama că streini de neamul nostru cari au alte idealuri și alte țeluri decât noi, nu pot fi tolerați de a pune stăpânire pe orașele noastre fără riscul de a deveni creierul, inima organismului nostru de stat. Chestiunea se pune net și fără înconjur: *înțelegem să fim noi românii adevărații stăpâni ai țării create prin suferințele și jertfele noastre sau ne împăcăm cu gândul de a deveni o simplă colonie?*

Stăpâni însă nu putem fi fără românizarea orașelor!

Nu înțelegem românizarea prin asimilare, în orice caz nu prin una forțată și violentă. Ungurii, Sașii și Rușii pot să doarmă liniștiți, nu avem nevoie să-i facem Români cu deasila. Iar pe Evrei îi considerăm nesimilabili. Românizarea trebuie făcută deci prin elemente românești: **Satele trebuie să ne dea valorile de asalt, cari trecând peste orice rezistență să cotopească orașele și să creeze noua burghezie românească, tânără viguroasă și destul de numeroasă, ca să majorizeze populația astăzi străină.**

În urmărirea acestui țel nu putem admite nici o împotrivire. O stare de lucruri creată în mod artificial, deci

o situație privilegiată înfăptuită împotriva noastră nu poate avea nici un titlu de drept de existență. Mult lăudata democrație, desființatoare de privilegii, nu poate fi invocată contra noastră: **Democrația a desființat privilegii personale și de clasă, în numele ei suntem în drept a desființa și noi privilegii naționale. Năvala Evreilor trebuie să înceteze și toți cei veniți în ultimii 12 ani vor trebui să plece de unde au venit.** Dreptul de apărare, legitimă apărare ne dă cel puțin această facultate de a nu lăsa

să fim călcați de o năvălire sistematică, în masă.

Opera de românizare așa după cum e schițată mai sus, nu se poate îndeplini însă fără o putere centrală organizatoare și îndrumătoare de o parte, fără o administrație națională, conștientă și integră de altă parte.

Numai acești factori pot curăți terenul și crea condițiunile indispensabile așezării Românilor la orașe, fără de cari orice inițiativă este condamnată să dea greș.

Dr. Valeriu Pop

Oamenii veacului

Benito Mussolini

I

Tinereta

„Fare di tutta la propria vita tutto proprio capolavoro“

(B. MUSSOLINI)

„Să faci din întreaga viață, o capo d'operă desăvârșită“, este devisa celui mai reprezentativ geniu politic al veacului al XX-lea. Cuvinte cu adânc tâlc, care nu au rămas numai rostite, ci au fost în cea mai mare parte înfăptuite. Cine nu a auzit despre magicul nume al celui mai legendar și popular Dictator, care cârmuiește, cu mâni de fier și pricepere neîntrecută, pitoreasca țară a Italiei? Renumele său este nu numai o realitate sugestivă, un imbold la muncă entuziastă, dela Alpi până în Sicilia, — ci este un simbol de energie, curaj și demnitate națională în toate țările globului pământesc.

Mussolini are o însemnătate mare în istoria renașterii ideii naționale. Nu atât printr'o formulare doctrinară, amplă și complectă a ideologiei naționale. Căci o bibliotecă uriașă s'ar putea umple cu opere, care au fecundat acest teren. Ci mai mult prin aceea tainică și desăvârșită probă, care poate mai adânc convinge: *prin faptă!* Verba movent, exempla trahunt.

Pentru noi, Mussolini are o importanță excepțională, pe care nici nu o bănuim. Unii au reproșat lui Mussolini, că nu e antisemit. Precipitată afirmare, care cuprinde o profundă eroare.

La Mussolini, trecutul său de 4 ani și faptele realizate, în acest interval scurt, dar cu atât mai fecund, formează cea mai strălucită dovadă a sentimentelor și intențiunilor sale.

Astfel combaterea vehementă, cu o energie îndârjită a socialismului panjudaic și desființarea francmasoneriei jidovești, sunt două probe evidente. La acestea se mai adoagă o altă faptă mare: renașterea, întărirea și înflorirea ideii naționale, ca cel mai prețios stimulent la muncă creatoare. Când până la El cei mai mulți Italiani se tolăneau cu burta la soare, privind azurul limpede al cerului italian, într'un „dolce far niente“, — odată cu ivirea Lui pe firmamentul politic al Țării sale, o nație întreagă de lenesi, trântorii, cerșetori, lași, paraziți, scandalagii, — cari se certau și se mâncau între ei, divizați în partide politice, — a fost silită să-și plece capul în jugul muncii disciplinate și ordonate. Poate că din această cauză mulți adversari ai regimului fascist combat „mâna de fier“ care „sugrumă libertatea cetățenească“. Dar dacă această libertate cetățenească înseamnă dreptul de a trândăvi și a suga seva țării, cu ajutorul politicianismului parazit, — atunci bine face Mussolini că aplică o „mână de fier“, acolo unde este nevoie de dansa, pentru a extirpa un rău adânc infilțat.

După o sută de ani nu va exista oraș în Italia, care să nu fie împodobit cu un monument sau bust a celui care azi e divinizat și ascultat sub numele de „il Duce“. Atunci se va vedea, în toate manualele elementare de istorie, că ce înseamnă să-ți închini o viață genială la altarul patriotismului curat. Și fiecare clipă din viața lui Mussolini va fi însemnată, cu litere mari, în istoria omenirii.

*

Dar până atunci credem că nu

„Sfântă este violența în cuvinte, ca și în fapte, atunci când nevoia o cere. Fără violență — adică fără francheță, fără energie, — nu s'ar fi putut face nimic pe pământ: fără curaj și sinceritate lumea ar deveni încet-încet, o baltă plină cu broaște somnoroase“.

Giovani Papini.

este inutil, dacă vom comunica cetitorilor noștrii, cum s'au desfășurat cei 44 de ani, pe cari i-a trăit, până acum, Dictatorul Italiei.

Pentru aceasta ne vom servi de o carte interesantă, apărută acum în vitrinele librăriei*), care cuprinde biografia lui Mussolini. Autoarea este o venețiană erudită, o ziaristă talentată și o scriitoare cunoscută: *Margherita G. Sarfatti*, care dela vârsta de 15 ani, a luptat alături de Mussolini. Întâiu, ca socialistă și ca redactoare la „*Avanti*“ și „*Utopia*“, — iar mai târziu, ca fascistă la „*Popolo d'Italia*“ și „*Gerarchia*“: revistă întemeiată de dânsa, pe care o conduce și azi. Cartea cuprinde un amalgam de date biografice și autobiografice risipite, lipsite de o sistematizare cronologică. Este un bazar de evenimente și impresii din viața marelui bărbat de stat scrise într'un stil ușor, elegant și captivant. Amănuntul e foarte cultivat, o caracteristică aoricărei femei scriitoare. De aceia analiza pare a prima sinteza. Însă din caleidoscopul de amănunte se poate desprinde, cu puțină osteneală, firul logic, după care s'a depănat, până acum viața lui Mussolini. Vom încerca să redăm acest material bogat și interesant, într'o serie de 3 articole, schițând cele trei fraze mari, ce demarchează tot atâtea epoci în viața Ducelui: „*Tineretea*“, „*Bărbăția*“, „*Dictatura*“. Incepem cu tineretea.

*

Benito Mussolini s'a născut la 29 Iulie 1883, în sătulețul *Dovia*, situat în provincia *Romagna*. Aceasta este una dintre cele mai sărăcăcioase regiuni din nordul Italiei, unde omul trebuie să lupte titanic cu natura, pentru ca să rodească, porumb și cartofi, — recolta săracilor, — pe stâncile pleșuve. Totuși

*) *Mussolini*, Lebensgeschichte. Nach autobiographischen Unterlagen von *Margherita G. Sarfatti*. Einzig autorsierte deutsche Ausgabe herausgegeben von *Alfred M. Balte*. Paul List Verlag, Leipzig. R. M. 9:50.

pitorescul nu e absent din Romagna. De aceia Romagnolul își iubește cu patimă, patria — unde cântecul și jocul sunt mai poetice și mai estetice.

Tata lui Mussolini, *Alessandro*, a fost un simplu fierar, care muncea, din zori până'n noapte, cu ciocanul pe nicovala înfierbântată. Om robust, energic și cinstit, care nu a umblat la școală, dar a învățat să citească singur. El era adeptul socialismului, — pe atunci o modă, care contaminează întreaga Italie. — Cetia pe teoreticienii socialiști, dela Marx până la Bakunin, cu ușurință, interpretându-i cu mintea ageră și naturală, celorlalți consăteni. Astfel el se bucura de o mare autoritate în comuna lui, care l'a și ales primar.

Mama lui Mussolini era o biată dăscăliță, bună și blândă, dar cam bolnăvicioasă, care instruia copiii satului, într'o sală primitivă, improvizată în școală, deasupra atelierului de fierărie a bărbatului ei.

Părinții lui erau săraci lipiți pământului. Totuși tata, de dragul discuțiilor politice, pe care le patrona, strângea mulți musafiri în sărăcăcioasa lui casă, ceea-ce bugetul slab al menajului suporta cu foarte mare greutate. Și-atunci, lângă pahărelele de vin, se deslegau limbile și se înlăntuiau discuțiile pătimășe, după munca grea și istovitoare a zilei.

În acest mediu și-a petrecut primele zile ale vieții sale micul Mussolini, care a primit, la botez, numele de *Benito*, în cinstea revoluționarului mexican *Benito Iuarez*, la modă pe atunci în discuțiile socialiștilor.

Tatăl său îl silea, dela al 7-lea an al vieții, să muncească în atelierul de fierărie, plin de scrum și căldură. Iar la cea mai mică greșală, îi aplica câte o bătaie sdrăvănă. Căci voia să scoată un *meșter integru* din fiul său (ceea-ce i-a și reușit). Pe lângă munca atelierului, băiatul a învățat să scrie și să cetească dela mama lui.

Temperament vioi, forță fizică, curaj temerar, inteligență vie erau

tot atâtea calități cari l'au făcut să se impună în fața colegilor săi de vârstă, care-l respectau și îl ascultau, fără șovăire, la jocurile lor copilărești. Marele dictator de mâine germina în micul copil, cu privirea cruntă și cu pumnul de oțel.

Deoarece însă părinții și sătenii au descoperit în micul Mussolini calități virtuale de intelectualitate robustă, care nu trebuiesc neglijate, s'au hotărât să-l ducă la *Faenza*, un oraș mai mare, pentru ca să studieze acolo la Colegiul Salesianilor.

Acolo tânărul nostru s'a dovedit o fire rebelă, însă un elev excelent. Fiind sărac, mânca la masa a treia a internatului. Pe clasicii literaturii italiene îi sorbea cu nesaț, dar disciplina rigidă a pedagogiei eclesiastice îi repugna. Purtarea lui nu era tocmai exemplară. De aceia Directorul îi zicea des: „Mussolini, conștiința ta e neagră ca iadul. Du-te la spovedanie!“ Individualitatea lui încercă să se afirme tot mai puternic. Pentru aceasta nu se da înapoi, când trebuia să-și apere onoarea, chiar cu ajutorul forței. Nu tolera nici cea mai mică ofensă. În replică, era scurt, tăios și convingător. Însă instructorii lui nu răbdau nici o apărare violentă și deaceia micul Mussolini avea de îndurat o pedeapsă după alta. În schimb răspunsurile la lecții și tezele școlare erau atât de excelente, încât tot aceiași profesori, cari îl pedepseau des, îl și iubeau și îl prețuiau mult.

Mai târziu a ajuns la *Forlimpopoli* un alt orașel din nordul Italiei unde a studiat la Institutul de Pedagogie a Profesorului *Carducci*, un frate al marelui poet. Directorul a îndrăgit din inimă pe tânărul său elev, în care a descoperit valori latente, a căror explozie s'a produs mai târziu. Aici s'a adâncit în clasicii. Biografia lui Caesar, înțelepciunea lui Tacit și poezia lui Aeneas, toate acestea îl fermecau tot atât de mult, ca și legendara istorie a aceluia sat banditesc de pe colinele Lațiuului, din care a crescut Roma stăpânitoare a lumii. *Roma* era mirajul spre care tindea el în visările lui nostalgice.

La studii era atât de scrupulos, încât muncea, cu toată ambiția, să devină primul în clasă. Acest lucru, — prima realizare mare a vieții sale, — i-a și reușit. Comisia examinatoare i-a adus elogii călduroase.

Și astfel cu o diplomă modestă de învățător a plecat dela școala normală din *Forlimpopoli*, cel-ce voia

să înceapă lupta grea cu viața și cu sărăcia, pe cari, învingându-le să-și salveze patria dela pieire și să scrie

primele litere în noua Istorie a Italiei moderne.

Caius Bardoși

Pierdem satele

Soarta satelor noastre cu tot optimismul ce ne călăuzește încă, pare definitiv pecetluită. Alcoolismul și bolile venerice decimează cu o furie nebanuită populația satelor noastre, acest ultim reziduu de românească energie.

Specula îndelungată ce exercită asupra țărănimii oameni ce nu vor să cunoască legea, precum și lipsa totală de sancțiuni în astfel de cazuri dovedite, fac ca acest factor de producție ce este țăranul să nu-și poată plasa și valorifica nicăieri produsul muncii sale trudnice. Lăsat la discreția samsarului jidan, reprezentant al cine știe cărui trust ce complotază după un bine calculat plan exterminarea muncitorului de pământ român, agricultorul autohton se găsește într-o stare de veșnică dependență economică.

Lipsa de cooperative — sporadic există, însă vegetează dacă nu sunt amenințate cu falimentarea — din cauza lipsei de credit și asta fiindcă Centrala Cooperativelor Sătești nu înțelege să acorde aceste credite, pun pe bietul țăran în situația de a fi un veșnic rob, silit ca din umila lui chiverniseală de peste an, să îmbogățească pe speculantul jidan, în scurt popas printre noi.

Trudnică e soarta țăranului nostru, amară e pâinea ce o mânăncă, multe datorii ale de împlinit, dar din greu vin acei ce i-au solicitat votul, să-ți aline măcar cu o vorbă bună durererea, ce o are pe suflet și pe care nu știi cât și-o va mai putea îndăbuși.

Nimeni nu se coboară ca să aducă un cuvânt de mângâiere în mijlocul satelor, nimeni nu vine să aducă o scântie de lumină acolo unde azi e întuneric de nepătruns.

Ceeace mă îndeamnă să dau publicității aceste rânduri în care pun suflet, e faptul că după o amănunțită anchetă ce am făcut, constat cu durere: că satele Olteniei mândre de altădată, se găsesc în agonie.

Pentru viața rurală românească, această constatare prezintă deosebită importanță.

Olteanul prin firea lui impulsivă a fost în permanență o pavază puternică, față de orice încercare de infiltrațiune străină.

Prin munca lui intensă a avut întotdeauna gospodăria îndestulată, iar prin simțul lui negustoresc dezvoltat a rezistat cu o uimitoare tărie tuturor încercărilor făcute de străini de a găsi deuseu pe piețele oltenene.

Marele cataclism mondial ce a creat la orașe o castă a îmbogățiților de războiu (învârții de pe front), a făcut pe plaiurile Olteniei să răsară buruiana otrăvitoare a „cozilor de topor” și a speculanților (rușine s'o spunem) de cea mai curată extracție dacică. Și prin intermediul acestor ticăloși, străinii s'au opoșit printre noi și permițându-și luxul de a cumpăra prin monedă conștiințele câtorva nenorociți, au devenit aproape stăpâni peste întinsele meleaguri ale viteazului Banat al Craiovei de ieri.

Codrii întinși ce îmbrăcau în haină veșnic verde munții noștri au căzut pradă necruțătorului topor jidovesc, văile plutitoare și minele bogate se găsesc în mâinile dușmanilor noștri, cârciumile ce duc la cimitir și arendate de cârciumari români creștini, completează opera nefastă pregătitoare a unei morți lente dar acum apropiată.

Aici în marginea prăpastiei am ajuns. De nicăieri nici o rază de soare care să ne lumineze drumul în besna în care ne-au adus cei ce s'au preocupat numai de proprii interese, vitregii conducători de azi.

S'au găsit și pe aici oameni de inimă cari luând inițiative frumoase au fost nevoiți să părăsească un frumos și salutar program de muncă, din cauza nepăsării celor ce trebuiau să ne dea un direct, puternic și dezinteresat concurs.

Ne întrebăm ce rost are Casa Centrală a cooperativelor sătești?

Pentru ce a fost înființată Banca Națională, pentru a credita cu o minimă dobândă întreprinderi românești și cooperative rurale prin cari ne poate veni mântuirea, sau pentru a înlesni propășirea băncii jidovești Berkovitz, frustătoarea nerușinată a fiscoșului român?

Unde sunt deputații noștri cari plecați, fără să fi semnat, după recoltă de voturi, promăteau dreptatea după care flămânezec țărani?

Vorbele ieftene de ieri debitate flașnetărește și într-o exasperantă demagogie pe la răspântii de nechemății zilei de azi, s'au spulberat ca fumul în vânt.

Țăranul ce cu „arma votului” vâna un drept necontestat, a rămas tot la discreția celor ce nu văd în el decât animalul de muncă, bun numai pentru a umple buzunarul celui ce ca mâine își va lua din nou toiagul pribegiei și se va așeza sub aceeași fermă de parazit-nesăturat în altă parte.

Din ochii secătuiți de lacrimi ai sătenilor, pierduți prin vâgăunile munților, depe buzele uscate de atâta zădarnică rugăciune, din înleștarea cu ură a pumnului vânjos al acestui bătut de toate valurile soartei, se desprinde lămurit gestul adânc grăitor al disperării.

O mică soluție a mai rămas. De aplicarea ei imediată depinde evitarea unei stări de lucruri de o excepțională gravitate pentru situațiunea neclară politice de azi.

I-am auzit pe țărani, i-am înțeles și mă fac interpretul lor:

Coborâți-vă voi cei ce le-ați amăgit bunacredința între ei și ascultați-le păsurile, faceți-vă ecoul dreptelor cereri în Parlamentul în care ați ajuns prin puterea glasului lor și reveniți în mijlocul lor nu cu vorbe goale de care sunt sătui, ci cu promisiunile traduse în fapt.

Răbdarea are o margine și o bătrânească cugetare spune că nu e bine să se treacă peste ea.

Victor Medrea

O întrebare

Intrebăm pe Dl C. Opran, administratorul Cassei Pădurilor ce măsuri înțelege să ia față de obrăznicia jidanilor dela „Carpatina” societate forestieră din Brezoiu-Vâlcea, cari îndepărtând sistematic funcționarii români creștini, îi înlocuiesc cu jidani impertinenți de talia unui Rudich și alții?

Leprele galițiene se întrec cu gluma, nu mai putem tolera și aceeași insultă. Vom găsi și poate că personal voiu fi însărcinat cu acest lucru, mijlocul eficace cu care să ne deparazităm Valea Lotrului de acești bostribizi.

Victor Medrea.

Căminul cultural creștin

În urma faptului destul de dureros, că părinții noștri sufletești împreună cu autoritățile, pentruca să înăbușească mișcarea studențească începută la 1922, înțelegeau să se folosească de-o singură măsură, care era *eliminarea* din căminuri și cantine, a studenților cari nu voiau să-și plece capul, ci înțelegeau să-și ceară dreptate cu fruntea sus și în mod demn, *studenții Creștini din Iași, în vara anului 1924, hotărâsc construirea unei case studențești, în care să se adăpostească toți cei prizoniți de urgia celor cari trebuiau să stea alături de noi și să ne dea ajutorul.*

Studenții și-au continuat calea dreaptă croită la 10 Decembrie 1922 și după 2 ani de muncă, din zori în zori, astăzi își au palatul lor, cuibul lor din care nimeni nu-i va mai putea scoate pentrucă e al lor și numai al lor.

Ei au făcut cărămida, ei au stat în dogoreala soarelui arzător, ei au răbdat foame, și ei l-au zidit.

Pentruca să se vadă uriașă muncă, demnă de admirat, a acestor studenți cari nu pierdeau nici o clipă din timpul liber pe care-l aveau, voiu încerca să arăt, după „Darea de seamă a Asociației Studenților Creștini” din Iași, felul cum s’a muncit și ce s’a făcut pentru *Căminul cultural creștin*.

Raportul întocmit la 25 Aug. 1924, ne spune că la 8 Maiu acelaș an, o echipă studențească sub conducerea lui Corneiu Zelea Codreanu, dimineața la orele 8 pleacă la Ungheni (în apropierea Iașilor), se sfințește locul pe care mai târziu aveau să-l sape și se fac primele cărămizi, lucrându-se până seara la orele 8.

În dimineața zilei următoare, aceeaș echipă se deșteaptă la orele 4 fix și la 4 $\frac{1}{2}$ începe lucrul până la 12 $\frac{1}{2}$, când se ia masa pentruca la orele 3 să înceapă din nou obositoare muncă și până seara se fac 645 cărămizi cu „svastica” pe ele. Lucrul durează până la orele 8 în cea mai perfectă ordine și disciplină.

După darea de seamă făcută pentru intervalul dela 8 Maiu până la 25 Aug. 1924, deci 109 zile, studenții au muncit în 69 zile, iar restul au fost 24 sărbători și 16 zile ploioase.

Munca a fost condusă fără înterupere cu toate că studenții se găseau în examene și în lipsă de hrană

de multe ori.

În acest interval de timp de 109 zile, au lucrat 905 tineri, dintre cari 594 studenți și 311 elevi ai „frăților de cruce”.

Primele zile de lucru au mers greu: studenții nu erau obicinuți și n’aveau mai cu seamă, nimic cu ce să lucreze. Mulțumită ajutorului dat de unii creștini din Ungheni, studenții au putut să pregătească în fiecare zi minimum 300 și maximum 3500 cărămizi.

Studenții erau împărțiți pe echipe: unii cărau apa din Prut, alții nisipul, alții făceau lutul frământându-l cu picioarele, alții îl turnau în forme și astfel se scurgea zi de zi munca studentului salahor.

Se muncea dela 4 $\frac{1}{2}$ dimineața până la 7 $\frac{1}{2}$, când se lua dela 8 $\frac{1}{2}$ —11 $\frac{1}{2}$, când se lua masa dejunul; până la ora 1 de când începea repausul până la orele 4, iar dela aceeaș oră până la 7 $\frac{1}{2}$ se continua lucrul. S’au lucrat în aceste 109 zile (de fapt 69), 187.000 cărămizi, cari nefiind însă arse s’au stricat 30 la sută.

Munca era istovitoare, mulți dormiau afară pe pământ la adăpostul unor corturi făcute în grabă, iar hrana nu era nicidecum de ajuns.

Se lua dimineața o bucată de pâine și câteva masline, iar mai târziu o felie de pâine, slănină și usturoiu; la 12 și seara un singur fel de mâncare și numai mai târziu 3 feluri.

Au fost însă zile, când studenții n’au avut nimic să guste, au răbdat ziua întreagă și totuși și-au făcut cele 10 ore de lucru.

La Ungheni, unde s’au înfrățit tineri dela Cluj și din Banat cu cei din Bucovina, Basarabia, Muntenia și Moldova, s’a făcut oțelirea caracterului, s’a infiltrat spiritul disciplinei și dragostea de muncă.

Pentru ușurarea traiului lor, au primit 2 grădini pe cari ei singuri și-le săpau și le sămănuau cu zarzavaturi.

Ce a făcut statul în timpul acesta pentru acești tineri? Darea de seamă ne spune în felul următor, la capitolul: „*Intervenția statului și ajutorul acestuia*”:

„În timpul acestei activități a studenției creștine dela Iași intervine poliția și armata. Și anume: pe când un grup de 60 studenți și elevi se aflau adunați pentru continuarea lucrului la grădină și pentru formarea unei noi echipe care să plece la

Ungheni s’a prezentat la fața locului o companie de jandarmi cu baioneta la armă, sub comanda a 3 ofițeri români, dl Căp. Velciu, Lt. Tomida și Lt. Ștefănescu.”

„Aceștia au înconjurat grupul de studenți, după care a apărut un grup de 40—50 agenți de poliție și comisari sub comanda domnului Prefect Manciu. Aceștia cu revolverele în mână s’au năpustit asupra studenților izbindu-i de pământ și în special asupra președintelui comitetului Corneliu Zelea Codreanu, pe care, după ce i-au pus revolverele în piept și în tâmplă, i-au sucit mâinile și le-au legat la spate cu brâu, apoi l-au lovit în față cu pumnii și cu palmele, cu picioarele pela spate, l-au scuipat și l-au condus în aceeaș situație până la prefectura poliției împreună cu toți camarazii lui înconjurați de aproape 200 jandarmi. Elevii de liceu cari treceau pe stradă în acest timp, erau loviți în cap de către comisarii și agenții de poliție și apoi băgați între cordoane.”

„La Prefectura poliției în fața întregului aparat polițienesc și al dlor ofițeri, au fost chemați rând pe rând, descălcați, legați apoi cu picioarele în sus și capul atârând în jos și bătuți câte un sfert de oră cu rânca la talpă de către dl prefect Manciu, în răsetele și mulțumirea deplină a tuturor asistenților. Iar când sârmanul copil de Român nu mai putea răbda durerea și încerca să răcnească i-se pune capul într’o căldare cu apă pentru a-i înăbuși strigătul.”

Studenții au cerut satisfacție atât în fața poliției cât și guvernului.

„*Guvernul, ca răspuns, a înaintat în grad pe toți cei de mai sus și a decorat pe dl Manciu cu coroana României în gradul de comandor.*”

„Cu toate aceste dureri și suferințe studenții Eșeni și-au continuat lucrul la cărămizi. Grădina însă le-a fost stricată de către jandarmii cari au călcat în picioare răsadurile, și apoi prin faptul că s’au ținut acolo santinelele, cari au oprit udarea grădinii și continuarea lucrului timp de 17 zile! fapt care ne-a pricinuit o pierdere de peste 100.000 lei.”

Acesta este ajutorul pe care l-a dat statul studentului român creștin, care doria să-și zidească o casă cu propriile lui mâini.

Odată lucrul terminat la Ungheni, s’a trecut la zidirea Căminului. Pentru aceasta erau 2 echipe. Unii lucrau dela 4și jumătate până la 8 seara, iar alții începând la această oră lucrau la lumina felinarului ca să

sfârșească în zorii zilei.

Autoritățile cari am văzut ce-au făcut pentru studenți, au primit o palmă bine meritată: o echipă de excursioniști francezi, între cari erau și profesori, vizitând munca studenților, au lucrat și ei câteva clipe, alături cu tinerii români, dând cea mai frumoasă dovadă de dragostea ce ne-o poartă în sufletul lor și tot odată curaj pentru continuarea lucrului început.

Tot timpul însă ziarele, cari se pretind apărătoare a drepturilor românești, n'au scos nici un singur cuvânt. Au trebuit să vină ziarele de provincie („Libertatea“ p. Moța dela Orăștie) ca să colecteze un fond pentru ajutorarea acelor cari nu se duceau să cerșească mila directorilor de ziare sau guvernanților.

Cu toate piedecile puse de răuvoitorii și dușmanii neamului nostru, munca s'a sfârșit cu bine.

Căminul este terminat și „Asoc. stud. creștini“ și-a instalat biroul ei în noul local, de-asupra căruia stă mândra noastră svastică. De-acum

Lacune artistice

În ultimul timp în mijlocul unei atmosfere apăsătoare domnia grea a lui Ahriman cel rău se înstăpânește tot mai mult asupra teatrelor din Cluj. Teatrul și opera română sufăr împreună — este știut că suferința împărțită se micșorează — de o criză materială ce nu se poate prea ușor exprima în cifre. Teatrul maghiar în schimb se sbate după spusese unor fruntași minoritari în apele murdare ale unei crize spirituale cu program artistic sensorial și gădilitor de nervi. Este și acesta cazul când jidanul leagă deolaltă arta cu speculațiunea, perspectiva falsă cu inconștiența burgheză a publicului și răbdarea opiniei publice cu lacoma poftă de câștig. Atât despre teatrul iudeo-maghiar din Cluj.

Recent de tot se spune însă că această stare tinde să se introducă și în localul de artă român. Și într'adevăr la ultimele reprezentații ale operei prea mirosea sala a usturoi. Tenorul Sugăr despre care am mai amintit într'un număr trecut a reușit să cânte prost până acuma de vre-o două ori și totuși sunt semne că direcțiunea operei ar vrea să-l angajeze.

În orice instituție socială se vâă un jidan el are întăi de toate un rol de infecție patologică. Deaceea

încolo, studenții vor avea un loc de refugiu și un adăpost din care nu-l va mai isgoni nimeni iar când li-se vor închide ușile bisericii, cum li-s'a făcut de atâtea ori, vor merge la *Capela Căminului*, un student va ținea slujba, se vor închina lui Dzeu și vor trage clopotul... clopotul de moarte pentru toți cei vânduți și răfăciți... clopotul de deșteptare pentru toți cei cari ne înțeleg.

Toți Românii binevoitori, sunt rugați să-și dea prețiosul lor ajutor, cât de mic, pentru acoperirea cheltuielilor și desăvârșirea operii.

Orice ban din punga Românului, e binevenit. Deaceea nimeni să nu lipsească de-ași da obolul său pentru că și-l dă pentru o cauză mare și sfântă, căruia studențimea și-a închinat viața și viitorul ei.

Cu ajutorul lui Dzeu, vom merge înainte!

Ion I. Șerbu

1) Bani se vor trimite la „Asoc. stud. creștini“, Palatul Căminului cultural creștin — Râpa Galbenă, — Iași.

în virtutea puterii antiseptice ținem încă deacuma să-i comunicăm d-lui Sugăr că „nu aici este pășunea“.

Interesant de reportat este și cazul că la ambele reprezentații când a cântat „jidani“ comunitatea evreiască a ținut să manifesteze și astfel — fapt îmbucurător numai pentru cassă — sala a fost ticsită de jidani. De acolo mirosul...

Deși la un moment fatal bietului cântăreț i-s'a oprit vocea'n gât cum ai stinge un muc de lumânare totuși a încasat aplauze furtunoase dela ai săi. Dacă se va mai persista să

cânte cine ia răspunderea că nu va încasa și altfel de lucruri furtunoase?

Atât despre acest cântăreț fără de strune.

Să nu se creadă însă că jidanii sunt cântăreți fără strune cum a fost de ex. dnul Goga fără de țară. Proaspăt în amintire ca oul de sub găină este cazul lui Florizel de Reuter, „ne mai auzit, ne mai văzut, minunea lumii și al II-lea Paganini“ după cum îi făceau reclamă ziarele. Acest om, adevărat jidan, din proprie convingere face turneu prin lume „sărbătorind“ memoria lui Beethoven, anul acesta fiind centenarul lui. Și face parale... O fi fost dânsul cândva copil miraculos dar la Cluj lucrurile i-au cam ieșit pe dos. Interpretând pe marele maestru ar putea fi comparat ușor cu un Sganarelle care ține cursuri latinești. Și aceluia care ar mai susține că acest „cel mai bun violinist al lumii“ are temperament îi răspund că se înșală căci n'are decât temperatură...

Dacă se va găsi cineva care să-și zică în gând că aceasta nu este critică muzicală îi răspundem anticipat că este de acord cu noi. Nu-i muzicală ca și vocea lui Sugăr dar este critică. *i. h.*

Epigramă

unui student anti-cuzist

N'are ce zice nici chiar muza
Că tu ești mai deștept ca Cuza
Sau că-i combați meru doctrina...
Nu tu ești rău... *la cap e vina!*

Teiu Bește.
anabaptist.

Jidanii vor fi profesorii de mâine, judecătorii de mâine, administrații publice de mâine, generalii de mâine, deputații, senatorii, miniștrii de mâine, Iar noi Românii, sărăciți, vom fi cârmuiți de Jidani și slugile lor.

Acesta e rezultatul de neînțeles — dacă nu luăm măsuri — a situației create elementului românesc băștinaș, în propria lui țară, prin Constituția dela 28 Martie 1923.

Față de această situație trebuie să zicem:

„Numerus clausus“ este forma istorică, necesară — de apărare a nației românești contra stăpânirii ei de către Jidani — a timpului nostru.

Românii nu pot fi cârmuiți decât de Români.

Clasa conducătoare a nației românești trebuie să fie românească.

A. C. Cuza.

Răspuns la un comunicat.

Studentii jidani se pot adresa Marelui Rabin din Ierusalim

Comunitatea izraelită din București a trimis ministerului de instrucție, un comunicat prin care se plânge, împotriva tratamentului la care sunt supuși studenții jidani din partea colegilor lor creștini.

Studenții jidani sunt împiedecați de a merge la cursuri, spune comunicatul, și se cere intervenția autorităților.

Comunicatul a fost pus la dosar, după cum era și natural.

Dar întrebăm noi pe gălăgioșii noștri compatrioți: din partea cui vin provocările? din partea cui a fost atacat dl prof. A. C. Cuza, cu intenția de-a fi suprimat? Cine a atacat pe profesorii români dela Cernăuți? dar dela Cluj în toamna anului 1925?

Cine a maltratat pe învățătorul Bodrugă din Telinești? Cine nu l-a lăsat să serbeze ziua de 10 Maiu?

Nu ei l-au împiedecat să țină cursuri cu elevii într-o școală care din cauza nemerniciei noastre este plină numai de elevi jidani?

Nu ei au atacat pe învățătorul român din Vișăul de sus? Nu ei au atacat pe învățătorii din Rămeți, tulburându-i în timpul cursurilor și amenințându-i cu moartea?

Nu din tabăra lor sunt aceia cari caută înlăturarea preotului Georgescu din Edineți (Basarabia), numai pentru că are o atitudine românească și nu se închină vițelului de aur?

Cine a atacat pe studenții creștini la Chișinău și Călărași? Cine a tras focuri de revolver în trenul în care se găseau studenții? Cine a sărit cu cuțitele asupra studentului T. Popescu? dar asupra studenților dela Timișoara? Cine a nenorocit de ochiul stâng pe elevul Herghelegiu dela Piatra-Neamț? Cine sunt aceștia? Ne poate spune comunitatea izraelită?

Cine duce campania de ponegrire și defăimare în străinătate împotriva statului român? Cetiți „Svobodna Dobrudja” și veți vedea că spune: „trebuie să mulțumim minorității evreești, care prin organizațiile sale internaționale a adus mari servicii pentru discreditarea morală și economică a României”.

Ce ziceți, Domnilor dela comunitatea izraelită?

Nu protestați?

Apoi dacă e așa și dacă ei au dreptul să atace pe profesorii, învă-

țătorii și preoții noștri, dacă ei ne atacă pe noi, oare n'avem noi dreptul să alungăm dela sânul nostru, puii de năpârci?

Cum adecă? Noi suntem datori sa-i primim în școlile noastre, să-se adape la cultura românească, ca mai

Leiba Țirelsohn, cap de bandă

În urma mișcării antisemite din țară a cărei existență azi n'o mai contestă nimeni, jidanii au simțit necesitatea de-a se organiza pentru a putea „para atacurile huliganilor” și mai adesea pentru a ataca pe goimii căzuți, fără apărare, în ghiarele lor.

Capul unei astfel de bande organizate, e „marele rabin” **Leiba Țirelsohn**, dela Chișinău.

El-e *falsificatorul de bilete albe* pentru cetățenia română, găsite într-o mare cantitate la domiciliul lui, cu ocazia unei perchiziții.

E cel care în disprețul Constituției române, care spune precis că teritoriul României nu se poate coloniza cu populațiuni de gintă străină, a adus totuș sute de mii de circumciși din paradisul bolșevic pentru a-i așeza între granițele țării românești. Dovadă, Chișinăul unde în 1920 erau 60 mii jidani, iar azi sunt nu mai puțin de 240.000 fii ai lui Izrael.

E fostul senator *exclus* din Parlamentul României în anul 1926 pentru insultele adresate țării și neamului românesc.

E tovarășul lui Mayer Ebner, care în curând va trebui să calce pe urmele hahamului și să părăsească băncile Parlamentului — aceeaș părăsire fiind imperios dictată de interesele social-igienice ale celorlalți aleși ai națiunii.

E nedespărțitul tovarăș a lui Filderman, agitatorul internațional.

E reporterul presei calomniatoare de dincolo de granițele țării noastre, e cel care informează „streinătatea” că *însuș S. S. arhiepiscopul Gurie al Basarabiei ar fi inițiatorul prigonirilor alături de dl A. C. Cuza și de dl Oct. Goga*; e păstorul sufletesc al celor dela Cernăuți, cari prin imundele lor ziare, au spus că Mântuitorul nostru „e un șarlatan și un trântor”.

E cel care a agitat banda jido-

pe urmă să urmeze căile croite de Țirelsohn și Filderman?

Să ne ierte Dlor, dacă noi credem altfel, și dacă lucrăm așa cum credem.

Știm să lovim șarpele înainte de-a-și ridica capul din iarbă! Și-l vom lovi, ca să nu se mai ridice!

Ion Delapoiandă.

vească a macabeilor din Chișinău și jur împotriva studenților Creștini, cari voiau să viziteze Basarabia.

E cel care, după ce și-a adus o bandă întreagă de jidani și „ruși”, a făcut scandalul din consiliul comunal dela Chișinău, în urma căruia a fost *exclus* și de aici ca nedemn de-a sta într-o instituție românească.

Ziarul „România Nouă” ne relatează în felul următor, cele întâmplate în consiliu. „Cu o oră înainte de ședință, partea din sală rezervată publicului *era plină de ovrei* care veniseră ca niciodată în număr mare să asiste la ședință”.

Vorbind ploșnița bătrână (Țirelsohn), a spus:

„*Fericită Basarabie! (Cu ironie) — în care ni-s'au adus toate nevoile și mizeria, toată sărăcia, criza, starea de asediu! — acum ni se aduce... absolutismul! Chișinăului îi trebuie pâine, nu absolutismul și starea de asediu adusă astăzi.*

„**Jos absolutismul și dictatura!!!**”

„Populația ovrească adunată în fundul sălii pentru scandal, aplaudă provocător”.

Un ovreu strigă: **Jos primăria!** „Strigătele ovreilor se îndreaptă spre primar cu amenințări”.

Astfel de scene s'au petrecut în consiliul comunal din Chișinău și rabinul Țirelsohn invitat să-și retragă cuvintele și insultele a refuzat să facă acest lucru.

Acesta e banditul. E capul de bandă.

Acesta se hrănește din pâinea muncită de țăranul moldovean pe pământul Basarabiei. Se bucură de toate drepturile pe cari le dă legile române ori cărui supus român și în schimb insultă țara care adăpostește la sânul ei atâția pui de năpârci; insultă neamul care s'a lăsat să i se pună genunchiul în grumaz.

Intr-o casă cinstită însă, se gă-

sesc și oameni cinstiți și se face deosebire între familie și musafiri.

Și acum o întrebare oamenilor de bună credință.

Cine a fost sincer? Cine a spus ce a avut pe inimă? și cine a exprimat adevăratele simțăminte pe cari le nutresc jidanii față de țara și față de neamul românesc?

Cine? „Oșteanul jidan“, căruia dl prim-ministru general Averescu i-a răspuns așa cum trebuie, sau intelectualul averescan Henri Iaroslavici, a cărui scrisoare dl Averescu

n'a onorat-o măcar cu un singur rând, pentrucă știa că nu e sinceră și isvorăște din sufletul prefăcut al unei lichele.

Convingerea noastră este că oșteanul jidan, rabinul Tiresohn, deputatul Ebner, sunt sinceri, spun ce au pe suflet, pecând celalt caută să ne ametească cu declarații de dragoste.

Ad calendas graecas, jupâne Iaroslavici!

Huliganul

Ce ne așteaptă!

Pe vremea când Jidanii n'aveau încă Liga Națiunilor, nici „Alianța Israelită Universală“, nici „B'nai B'rith“: supremul lor tribunal, care n'ajunsesse încă să dea directive în politica internă a statelor, era *Sanhedrinul* din Constantinopol. Acest Sanhedrin era un fel de guvern secret, care dirija și protegiua imigrațiunea jidănimii în statele Apusene ale Europei.

Pe atunci în Franța nu erau miniștri Abraham Schrameck, De Monzie și Mandel, așa că poporul ales nu se simțea tocmai bine în țara Sfântului Ludovic.

Inspăimântat de persecuțiunile francezilor, Rabinul Chamor, în numele comunității din Arles, trimite o scrisoare supremului consiliu din Constantinopol, expunând situația disperată a fiilor lui Israel și cerând sfaturi asupra atitudinii ce trebuie luată față de aceste persecuțiuni. Sanhedrinul se grăbește să-i răspundă printr'o scrisoare care poartă semnătura „V. S. V. F. F. pîncipe al Israelitelor la Constantinopol 21 Casleu 1489,“) și care scrisoare rezumă în 5 puncte întreaga atitudine a jidănimii, asigurând-o că urmându-le, din oprimată va deveni atotputernică.

Iată care sunt acele puncte:

1) *Să se facă creștini, dar să rămână în taină credincioși legii lui Moise.*

2) Dacă sunt jefuiți de bunurile lor, să-și facă copiii negustori, putând astfel specula pe creștini.

3) Dacă se antentează la viața lor, să se străduiască a deveni medici sau farmaciști, având astfel posibilitatea să ucidă pe creștini.

4) Dacă se distrug sinagogile, să facă din copiii lor canonici și funcționari, ca astfel să poată dis-

truge biserica creștină.

5) Pentru a răzbuna celelalte insulte ale creștinilor, să-și facă copiii avocați și oameni de legi, cari să se amestece totdeauna în afacerile statului, subjugând pe creștini și devenind astfel stăpânii lumii.

Că jidanii din Franța au urmat în tocmai directivele dela 1489 nu încapă nici-o îndoială. De formă s'au creștinat aproape toți; l-am văzut pe catolicul Rotschild dând zeci și sute de milioane pentru reconstruirea Sionului. În viața publică a Franței au avut prim-miniștri (Adolphe Crémieux, Gambetta etc.) cu ajutorul cărora au căpătat toate drepturile.

Dar numai în Franța Jidanii au devenit atotputernici urmând sfaturile Sanhedrinului? În Germania, Anglia, Rusia, Polonia, Statele-Unite au urmat aceeași metodă, iar cât privește țara noastră, cred că planul lor a găsit atâtea mijloace de realizare și un câmp atât de propice pentru a fi aplicat, încât România, poate constitui unul din cele mai eloquente exemple.

La noi nu s'au creștinat, căci nu le-a cerut nimeni aceasta. Toleranța religioasă a poporului nostru a făcut ca acesta să fie singurul punct la care ei să renunțe.

Nu vom stărui asupra comerțului, care aproape în întregime este în

măinele lor. Ne întrebăm, numai care este procentul ce ei reprezintă în profesiunile libere! Câți medici, câți farmaciști și câți avocați jidani sunt la noi? Sau mai bine zis câți medici și farmaciști jidani vor fi mâine în țara românească, dacă astăzi în facultățile noastre de medicină studenții jidani reprezintă un procent de 60 la sută? Câți avocați și câți judecători jidani v'om avea mâine, dacă astăzi la Facultatea de Drept din Cernăuți nu sunt decât 20 la sută studenți români?

În viața publică a țării n'au avut nevoie să se amestece în mod direct, atâți români și-au vândut conștiința pe treizeci de arginți...

Intrați în Țară, datorită tembelismului guvernărilor noastre, îi vedem cum din Maramureș, Bucovina și Nordul Moldovei înaintează spre centrul Țării, acaparând comerț, industrie, ogoare și păduri; năpădind Universitățile noastre, ca astfel să devină conducătorii de mâine ai țării, ce a fost făurită din zbuiciumul de veacuri și din jertfa altora, *nu a lor.*

Dar ce le pasă guvernărilor noastre de ce va fi mâine!...

Deocamdată sunt preocupați de scoaterea religii strămoșești din învățământul secundar și înlocuirea ei cu filosofia, de introducerea Istoriei Societății Națiunilor în școlile primare, care probabil cu timpul va lua locul Istoriei Naționale; urmașilor lui Ștefan, Mihail și Avram lăncu ne mai fiindu-le îngăduit să știe cum s'au luptat strămoșii la Călugăreni și Podul Înalt, ci puși să învețe pe Lordul Reading, Wilson și Herbert Samuel, căci singurii aceștia sunt salvatori ai umanității, îmblânzitori de popoare și îngeri ai Păcii Universale. Un lucru poate vor uita să scrie în manualele „reformatoare“: *că din umbra acestor Păci se va ridica triumfătoare, purtându-și sceptrul peste toate popoarele subjugate, domnia lui Israel.*

Ion V. Emilian

Niciodată nu vom admite ca un Francez să funcționeze ca profesor în școlile jidănești, să învețe pe ai noștri istoria lui Israel și să comenteze Cărțile Sfinte înaintea micilor jidani.

Copiii francezi primesc însă lecțiuni dela jidanii noștri și se modelează după gândirea jidovească.

Notați bine acest fapt, care rezumă situația a două rase: în nici-o familie franceză nu veți găsi un servitor jidan, ori servitoare ovreice; toate familiile noastre jidovești sunt servite însă de slugi franceze: rasa superioară servită de rasa inferioară.

*„Dreptul rasei superioare“
de Isaac Blümchen,
trad. de I. C. Cătuneanu.*

1) Scrisoare publicată în 1640 de către preotul Bouis din Arignon.

Cine sunt adevărații stăpâni ai Basarabiei ?

În ziarul „Universul“ din 31 Decembrie 1926, găsim la „Sedintele agitate ale consiliului comunal din Orhei“, următoarele rânduri edificatoare, cari ne descopăr situația românilor față de jidani în provincia de peste Prut. Cităm:

La discuția asupra bugetului dl M. Rusu, declară că bugetul nu pare a fi o oglindă fidelă a concepțiilor gospodărești generale, ci are un caracter pronunțat de străduință de a favoriza pe evrei și a neglija pe români.

Așa, pentru instituțiile naționale evreiești e prevăzut 161.000 lei; iar pentru creștini, în care intră români, lipoveni, armeni, etc., numai 82.000 lei.

Pentru sinagoga evreiască, care poate fi ajutată foarte bine de drept credincioșii ei sunt prevăzuți 20.000; iar dintre bisericile noastre numai pentru una singură e prevăzută o sumă similară; pentru soc. „Doamnelor israelite“ e fixată suma de 10.000, deși nu-i se cunoaște scopul; pentru „Soc. Gospodinelor“ ce are ca menire să întemeieze un atelier de țesătorie nimic, pentru soc. internațională cu sediul la Berlin „Ort“ 15.000. pentru soc. „Astra“ și „Ateneul Popular“ câte 6000 lei; pentru spitalul evreesc 60.000, pentru cel creștin nimic.

Deci, în România întregită, instituțiile jidovești din Orhei sunt de 2 ori mai mult subvenționate decât toate cele creștine, între cari sunt române, lipovene, armenie, ruse etc.

Pentru anul în curs 1927, cităm din același ziar, următoarele:

La discuția pe articole, în urma

unor lungi și aprige debateri în care pe față punctul evreesc a fost susținut cu tărie de d. ajutor primar Livșin, s'a ajuns în sfârșit, după propunerea d-lui M. Rusu, care a fost susținut în unele puncte de membrii Gr. Plămădeală, V. Pavlov, profesor V. Maho, col. Maho, preot Baldăr, dr. Dângă, Ursu etc., să se facă următoarele modificări în distribuția bugetului: pentru spitalul românesc să se dea 30.000; pentru cel evreesc 60.000; pentru sinagogă 20.000; pentru bis. ortodoxă 20.000; pentru un cor la catedrala „Vasile Lupu“ 20.000; pentru repararea bis. „Sf. Nicolae“ 10.000 lei; pentru „Societatea Ort.“ (jidovească) 15.000; pentru Ateneul Popular“ 15.000; pentru „Astra“ 10.000 lei; pentru chelt. de reprez. 36.000 lei; s'a creat un post de medic ajutor pentru suburbiile Metac, Stepi Soci și Slobozia cu 3000 lei lunar; 55.000 pentru evrei săraci; 50.000 pentru creștinii săraci; câte zece mii pentru cele două societăți: a „Doamnelor Izraelite“ și „Soc. Gospodinelor“: pentru I. O. V. 10.000.

Prin urmare și în 1927 „după aprige debateri“ abia s'a ajuns ca spitalul românesc, care anul trecut nu primia nici un ban, să primească jumătate cât cel jidovesc; iar „Astra“ și I. O. V. să capete mai puțin decât societățile jidovești, cari nu sunt altceva decât nuclee comuniste, cari ar trebui pentru siguranța statului, desființate cât mai de grabă.

Nu cred oare conducătorii noștri, că am ajuns prea dreptate? Aceasta e politica lor, pe care o duc de 8 ani de zile?

I. Ș. G.

Aspecte nășăudene

Dacă fatalitatea te duce cu sine, să te găsești într'o Sâmbătă, în orașelul liniștit, care se bucură de un așa frumos trecut istoric și cultural, și ale cărui școli au sălășluit atâția oameni de cultură, atunci simți cum îți se înfige în creier ideea că ai ajuns într'un Chanaan modernizat, destinat de lehova poporului jidovesc.

Clădirea cu etaj a Primăriei, stă jalnică în „Piața Unirii“, aproape de biserică cu două turnuri, înconjurată de două părți cu brazi frumoși.

În etaj e instalată primăria, iar în parter... e și rușine: Firma Sie-

gestein își desvălește negoțul de milioane de lei; și „Hotelul Comunal“ închiriat de un alt suflet din neamul ales de Dumnezeu, ca să stăpânească lumea(!), e locul de întâlnire al celor ce se îmbracă cu ultima modă și miroase după ei a usturoi. În fața Hotelului comunal, ce face parte din clădirea primăriei, ridicată de românii grăniceri cu atâtea jertfe; stă cu mâinile în buzunarele pantalonilor, Domnul... a-rendaș al Hotelului, și primește salutarile coreligionarilor, cari își fac digestia pe trotuarul din fața primăriei, vorbind tare, în jargonul lor sau în ungurește.

Emblema țării stă deasupra pe clădire, iar Leii cari sprijinesc coroana, se uită în jos și aud, — în România Mare — limba ungurească, vorbită de un neam care te des-gustă la cea dintâi înfățișare.

Prin fața „Hotelului Grivița“, despărțit de clădirea Primăriei printr'o stradă îngustă și semită, se plimbă un lung convoi de Cucoane și Domnișoare tunse „à la garconne“ cu fusta scurtă, ultima modă, ciorapi de mătase și pantofi de lac.

De pe buzele cam groase, ce se ascund sub nasul neamului, flutură cuvintele ungurești, ca niște confete într'o sală de bal:

— Jai édes Zsuzsika! gyere menjünk sétálni“.

Parcă un capriciu al firii le-a făcut orificiul bucal, anume pentru a pronunța ungureasca, spre supărarea, — nu prea mare — a bătrânilor percunați, cari se simțesc mai bine în largul jargonului lor.

Te miri cum de mai stă în mijlocul „Pieții Unirii“ Crucea ce ține un Christos răstignit, când peste tot citești firme jidovești. Doar vreo patru sau cinci prăvălii se mai găsesc deschise Sâmbăta.

Când mergi spre Cimitir, la dreapta vezi Sinagoga, cum se înalță trufașă și sfidătoare, par'c'ar vrea să se ridice mai sus ca turnurile bisericii; iar la stânga, casele Rabinului înconjurat de sârmele legate de ruzi mari, cari vreau să-ți spună că ai intrat într'un teren ocupat.

Trecând seara pe lângă Sinagoga, îți se pare că ești în apropierea unui roi gigantic, ce nu-și găsește locul: E rugăciunea, ce și-o fac ciasuri întregi, oamenii afacerilor, cu perciuni sau „à la mode“, plimbându-se și dând din cap enervați par'că.

Năsăudul, centru de cultură românească, pe care guvernul Domnului Averescu l-a ridicat la rangul de oraș, nu mult, și va fi un centru jidovesc.

Noi, bieții Români, în optimismul nostru, vedem Năsăudul — în care a crescut poetul țărănimei, George Coșbuc și al cărui bust stă gânditor pe soclul dinaintea liceului — mergând cu curaj înainte, înființând școli, dar nu vedem pe micii percunați, ce mișună în tot colțul trotuarului și în fața Sinagogei. Aceștia sunt viitorii stăpânitori ai Năsăudului, căci sunt mai mulți decât părinții lor.

O. C.

Dureri basarabene

Blajinul popor basarabean își trăiește par'că ultimele clipe de nădejde. Cu o eroică resemnare îndură jugul puhoiului jidovesc revărsat pe capul lui, implorând doar mila celui de sus și ajutorul fraților săi din restul țării. Nădejdele lui de mai bine sunt susținute azi numai de L. A. N. C., este firesc deci ca redacția revistei să fie asaltată zilnic de nenumărate scrisori din diferitele ținuturi ale acestei provincii nenorocite, în cari își varsă modoveanul tot amarul zilelor ce le trăiește azi. Cu toții ni se plâng împotriva slujitorilor statului, cari în marea lor majoritate sunt unelte murdare în mâinile jidanilor, în vederea exploatații nemiloase a poporului băștinaș.

Iată de pildă ce ni se scrie din comuna *Sărăteni* (jud. Orhei).

S'a expropriat dela un boier mai multe sute de Ha. pământ arabil. O sută de Ha s'a luat pentru a se

face o stațiune agronomică, iar restul s'a împărțit sătenilor. Cum însă stațiunea n'a luat ființă, pământul acesta urma să se dea în arendă. Au încercat să'l ia sătenii prin cooperativa agricolă de acolo, dar Statul, gospodar nemilos, le-a cerut un aconto pe care nu erau în stare imediat să'l achite. Jidanul Giensburg însă a avut suma necesară și astfel a obținut el arenda acestor 100 Ha. Cine este deci urmașul boerului în comuna Sărăteni? Cucernicul și milostivul (!) jupân Giensburg!

Are el și coade de topor Agronomul Morariu și fostul său ajutor de administrator Vasile Roșu. Aceștia, cu ocazia distribuirii loturilor la săteni au făcut ei ce au făcut și le-a rămas și lor vre-o 60—70 Ha de pământ pe care îl exploatează împreună cu jupân Giensburg.

Iar pentru ca sătenii să nu se poată folosi de loturile lor, agro-

nomul nu vrea să le schimbe 3 Ha spre a-și putea croi un drum până la terenul expropriat.

Probabil în urma acestor neajunsuri sătenii se văd nevoiți a se scăpa de pământul ce li s'a dat. Și acest pământ, evident, aiunge în mâinile jidanilor. Din vreo 20 familii jidănești câte sunt în acea comună, numai (!) 4 trăiesc din venitul cârciumelor. Restul cumpără pământul sătenilor. Astfel doi au cumpărat până acum vreo 25—30 Ha.

Intrebăm acum partidele politice, cui aduce folos această expropriere pripită și nechibzuită?

Regretăm că din cauza lipsei de spațiu nu putem reda deodată toate plângerile ce ni-au fost adresate, făgăduim însă tot sprijinul nostru poporului basarabean tratat până azi atât de vitreg de către conducătorii de până azi ai destinelor noastre.

Un basarabean.

INFORMATIUNI

STUDENTEȘTI

Societatea studenților Școlii Politehnice din Timișoara și-a ales următorul comitet pe anul 1926-27: Președinte: Ioan Fotiade; Vice-președinte: Petru Șeicărescu. Cassier: Neculae Solomon. Secretar general: Paul Păslanu. Secretar ajutor: Buan I. Neamțu. Secretar de sedință: Ioan Davidescu. Bibliotecar: Angelo Ionescu. Bibliotecar ajutor: Const. Gheorghiu. Membri: Iancu Popescu, Liviu Blăndu, Ioan Bonca, Vasile Gane, Aurel Cristea. Comisia de censori: Dumitru Măru, Const. Tomescu, Petru Spacu.

Urăm noului Comitet, în fruntea căruia stă neclintitul luptător al mișcării noastre, dl. Ion Fotiade, succes și spor la muncă.

Procesul Studenților dela Oradea. Miercuri în 12 Ianuarie a. c. s'a desbătut în fața Consiliului de Războiu a Corpului VI Armată, procesul Studenților dela Academia de Drept din Oradea, învinuiți de ultragiul contra armatei și contra unor agenți ai forței publice, cu ocazia reprezentării piesei filosemite „Uriemberek”, jucată pe scena Tea-

trului „Regina Maria”. După cetirea ordonanței definitive de dare în judecată a urmat ascultarea celor 28 de inculpați din a căror unanimă depozitie rezultă, că geneza întregului scandal a fost atitudinea provocatoare a Prefectului de poliție (de pe atunci) Rău și a Coloneului Bădescu. Comisarul Regal, dl. *Căpitan Negulescu*, a ridicat un incident pentru amânarea procesului. Incidentul fiind admis, procesul se va continua la 18 Februarie a. c.

ARTISTICE

Jidanul Sugăr cântă la Opera Română din Cluj. Neluând în seamă avertismentul politic, pe care i-l'am servit în rândul trecut (și care a fost energetic susținut de către părintele Moja în admirabila sa foaie poporană, „Libertatea”) senilul ex-bariton dela Bayreuth, care conduce destinele Operii Române din Cluj, a lăsat să cânte pe jidanul comunist *Sugăr*. Intr'u cât acest jidănaș marxist s'a dovedit un cântăreț *absolut incapabil și netalentat*, egal în voce cu actuala stare vocală a dlui Bayreuth, dăm un ultimatum franc ca să nu se mai tole-

reze pângărirea artei noastre muzicale.

Intr'u cât jidovitul director al Operii, care sprijinește toate lăpădăturile streine, făcând din adausul „Română” de lângă cuvântul „Operă” o parodie ironică, — *nu vrea să înțeleagă și să se conformeze acestui aviz, publicul român și creștin, care dorește să guste în schimbul biletului de intrare atât de scump, o artă curată și națională, va ști să treacă în domeniul faptelor.*

Suntem încunoștiințați că directorul jidovit a fixat pe afiș pentru săptămâna viitoare *din nou pe jidanul Sugăr.*

Memento

INTERNE

„Clubul ziaristilor din Oradea. O lume întreagă știe că Oradea este unul dintre cele mai judaizate orașe ale României. Noroiul galițian, scurs prin canalele Maramureșului, sau oprit aici pentru a împotmoli o viață de austeră patriarhalitate, care a domnit în trecut. Toate armele imoralității panjudaice au fost utilizate pentru a corupe pe bieții

„goimi“, tolerați, cu oarecare bunăvoință forțată, de către stăpânii semiți ai orașului. Inșă pentru acest act de toleranță, „goimii“ trebuie să-și achite tributul lor moral și material:

Moral: prin *purtare jidovită*, susținând, la toate ocaziile, interesele Israelului (vezi procesul Studenților dela Academia de Drept și triumviratul Regman—Bădescu—Rău, desbătut, zilele acestea, în fața Consiliului de Războiu din Cluj).

Material: prin *contribuții mari bănești*, storse prin cele mai rafinate și diabolice trucuri ale perversității semite. O ilustrație vie al acestei afirmații o servește „Clubul“ *ziariștilor jidani* din Oradea, o *spe-luncă* garnisită și pompoasă de joc, unde la masa verde bietul român naiv și zăpăcit de ademenirile insistente făcute de „ziariști“ și „soțiile“ lor, își pierde întreaga sa avere, pentru a umple buzunarele unui scrib jidănaș ca un *Katona Béla* (care primește un salariu lunar fix de 60.000 lei dela „club“). Astfel un notar public din Beiuș, român și creștin, a pierdut într-o singură noapte suma fantastică de 150.000 lei (Una sută cincizeci mii lei.) Un alt om de afaceri și furnizor din Oradea a pierdut în 6 săptămâni *Un milion și jumătate* de lei.

Și am putea continua până la înfinit cu înșirarea acestor scandaloase exemple, care revoltă orice om moral. Recomandăm autorităților orădene să dea un exemplu de curaj românesc și de simț al răspunderii, *oprind orice joc de noroc* la clubul gazetarilor jidani. Pentru-că altfel ne vine a crede că din suma de 3.000.000 (trei milioane) lei, pe care le-a încasat în 6 săptămâni dela existența ei banca clubului sub forma de „pincă“, este întrebuințată pentru a „domestică“ unele susceptibilități „morale“.

Iar pe studenții dela Academia de Drept îi rugăm să ia în cercetare serioasă această afacere și înfruntând, cu un curaj nemișorât, atitudinea catorva români jidoviți, îmbrăcați în uniformă sau frac, să reacționeze scurt, prompt și energetic!

O întrebare. Întrebăm pe d. Onisifor Ghibu, directorul ziarului „România Nouă“ dela Chișinău, dacă este adevărat că jidanul **Leiba Teișanu** este prim redactor la ziarul dsale.

Dacă este adevărat, atunci nu ne mai miră faptul că citim în coloa-

nele acestui ziar, în care ne plăcea să vedem o străjă neclintită a românismului în înstrăinată provincie a Basarabiei, aceleași declarații ca și în ziarul asociatului lui Reiff, că nu suntem antisemiți — dar suntem naționaliști.

O mare rușine pentru orașul Galați. La sosirea Mareșalului Badoglio în orașul Galați, primăria i-a oferit diploma de cetățean de onoare.

Această diplomă, spre rușinea întregului neam românesc, a fost oferită Mareșalului de către un **Jidan** care este antreprenor de hotel.

Iată în ce hal ne-au adus politicienii cu partidele lor, cari numai pentru interesele țării și neamului românesc nu luptă!

Să le fie rușine aceluia cari și-au pierdut și ultima picătură de simț de demnitate națională.

Ce fac jidanii în Basarabia. Jidanii din provincia de peste Prut, caută înlăturarea tuturor elementelor cari simt românește și lucrează cu dragoste pentru statul și neamul românesc.

Dovadă este cazul învățătorului Bodruța, iar acum în urmă al părintelui N. T. Georgescu din Edi-neți.

Iată ce citim în ziarul „România Nouă“ dela Chișinău:

„Când părintele N. T. Georgescu a stăruit pentru mutarea pieței de lângă biserică și a făcut o manifestație românească în localitate s'a strâns suma de 20.000 lei pentru îndepărtarea lui dela direcția seminarului, socotindu-l ca un om periculos intereselor celor ce nu sunt români.“

„Se poate oare ca ministerul să ia o măsură atât de nedreaptă pentru îndepărtarea acestui director și înlocuirea printr'un om cerut de populația evreească?“

„In ce țară s'a mai pomenit ca evreii să ceară un director la un seminar creștin?“

Un nou inspector al umanității. În Capitală și-a făcut apariția un nou inspector din banda lui Guernut, *Torrés și Barbuse*. Se numește, Georges Pioche și e redactor la ziarul „Le Soir“ din Paris.

În București a luat contact cu conducătorii sindicatelor unitare, fiind trimis de cercurile comuniste din Paris, pentru a face o anchetă asupra situației muncitorilor la noi.

Mărturisim că nu înțelegem de

loc condamnabila toleranță a guvernului față de acești voajori, și ne întrebăm mirați: Care este motivul pentru care dl. ministru de interne nu pune capăt odată acestor vizite? Sau vrea poată să se pupe și dânsul în bot cu ei, cum a făcut-o dl. Duca, ministrul de externe din anul trecut?

N'au învățat nimic din trecut?

EXTERNE

Lupta contra „numerus clausus“-ului la Paris. La începutul lunii Decembrie, studenții jidani din toate statele lumii au ținut un mare congres la Paris.

La acest congres s'a hotărât ca toți studenții jidani împreună cu comunitățile lor și cu organizațiile creștine filosemite, să manifesteze timp de 7 zile, dela 15—22 Ianuarie 1927, împotriva introducerii lui „numerus clausus“ în unele state ale Europei.

Ei cred, și pe drept cuvânt, că acest principiu va fi introdus și în România cât de curând, pentru restabilirea echilibrului în Universitățile noastre, unde la farmacie sunt 76 la sută Jidani, iar la medicină 53 la sută.

Jidănașii ar face mai bine să se astâmpere și să-și vadă de treburi. Căci, altfel, tare ni-e teamă, nu de numerus nullus, dar de altceva, care să-i sature de-a mai manifesta și urla la răspântiile drumurilor.

Să-și bage mințile în cap, că de nu, vom găsi noi ac și de cojocul lor.

Unde am ajuns. În „Jüdische Presszentrale Zürich“ No. 424 din 5 Dec. 1926, găsim următoarea informație:

Deputatul Wyschlicki, care în Octombrie 1925 a cercetat România împreună cu o delegație de parlamentari polonezi, a trimis înapoi Regelui României, decorația pe care a primit-o cu aceea ocazie, din partea ministrului de externe Duca. Alăturat a trimis și o scrisoare prin care-și motivează gestul său, spunând că face aceasta ca un protest împotriva excelselor antisemite și tratamentului „barbar“ la care sunt supuși jidanii în România.

Iată pe cine a decorat dl. Duca. Iată în ce hal ne-au adus politicienii noștri, cari nu văd mai departe de sfera intereselor lor de partid.

Acest fapt să servească de învățătură pentru viitor!